

תרבות

מיצב

זיכרון ילדות רועד

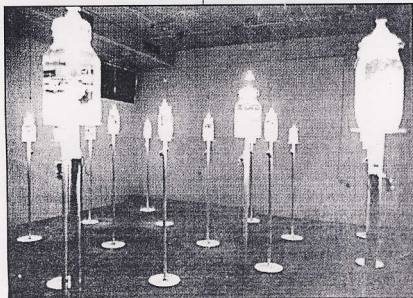
"אני לא יודעת למה אני זוכרת את זה" - מיצב של זיוה ילין בגלריית כברי. אוצרת: דרורה דקל

ני מפר את השתיקה שגורתי על עצמי כחום יולי-אוגוסט, כדי לכתוב

ילדה שגרלה בחינוך הקיבוצי של שנות השישים. התבגרה ונשארה בו... "ויהלה", מוסף האמן ישראל רבינוביץ' דברים משלו על המיצב, "דוקות את זיכרונותיה עם ספורי הקיבוץ, כמרשמים העוברים מדור לדור, ויוצקת אותם לצנצנות הזוכיות..."
כדי לזכור את המיצב של ילין, גם אם הזיכרון צורב.

קני' 98-06

כסיסימוגרף ערין, על-פי המלות הלב. מנועים ועירים מרעידים מרי כמה דקת את מי הצנצנות, גם שבשבות קטנות מסתוככות כאלו אחו כהן ריבוק. המים רוגשים למשך שניות ספורות, ונרנעים עד לפעם הבאה. הזיכרון הכלוא נותר יציב, לא מתערבל כנעש המים, והסיפור מסרב להימחק.

זוה ילין מוליכה את העדות לשנות השישים: "... אני צוברת זיכרונות ומשמרת/קוברת מטבינה אותם בתוך המים. הזיכרונות, מעצם טבעם, חמקמקים, מטושטשים, מקוטעים - אישיים וקולקטיביים בו-זמנית, ובעיקר במיאים את נקודת המקום של בת המקום, כעניינים של

כמה מילים אודות מיצב חדש של זיוה ילין (בארי). אין זה הוגן שאחת התערובות השוכות שהוצגו השנה במקומותינו, על-דרי אחת משלנו, תחמיץ סיפור בעיתון רק בשל סמיכותה לטענת המלפפונים.

זוה ילין חוזרת אל ילדותה המטרדיה (בלשון המעטה, ובהתייחס לאובייקטים המוצגים) ומתמודדת עם זיכרון שעבר עיבור בוגר באמצעות אלמנטים שזועקים חרישית את מוציקת הלינה המשותפת, אוברן הפרט לטובת הקולקטיב, "ילדי החלום" המעומתים עם מגשמי החלום. הזיכרון מיוצג כאן בעזרת כלונסאות מתכת דקיקות הנושאות כראשן צנצנות זוכיות מנואלות נולד, ובתוכן טקסטים טעונים ותצלומים של האמנית בילדותה, בני כיתה, מכתמים מהאלבום המשפחתי. הזיכרונות מנוסחים כמבוקים מתוך זימן רגיש של ילדה יצירתית כמוהה. טיט לילה, משפט מאיים של מטפלת, חוויה של משחק בטבע, ווירוי אינטימי על שנות כיוארית. צורת הצבת הוצגת הדברים מזכירה מעברה, אינפוזיות החיאת יער של אנטנות שנועת